

Indenrigsministeren afviste ligesom tidligere Lovforslaget. Den tilsigtede Nedskæring af Kroneværdien med ca. 35 pCt. vilde utvivlsomt udsætte det danske Samfund for de stærkeste Rystelser og betyde et Sammenbrud for den Handelspolitik, der gav Landbruget dets nuværende Afsætningsmuligheder, og Bestemmelserne i Afsnit 2 skabte Mulighed for »en ubegrænset og ukontrolleret Kreditudvidelse, hvis Konsekvens er Undergravning af Landets Pengevæsen«. Disse to Afsnit karakteriserede Ministeren som Udtryk for en Hasardpolitik, »ja oven i Købet noget værre end en Hasardpolitik, for det er en Politik med Sikkerhed for at tabe«. Lovforslagets tredje Afsnit havde Ministeren tidligere taget Afstand fra som urimeligt, og var det urimeligt dengang, kunde man kalde det umuligt nu, da saa meget var ændret i den kommunale Ejendomsbeskatning, baade ved Loven af 20. Maj 1933 og ved Bestemmelserne i Loven om fælleskommunal Udligning.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Valdemar Thomsen) erkendte, at Afsnit 1 indeholdt en Bestemmelse om Ændring af Kronens Værdi, og at dette for Forslagsstillerne var den vigtigste Paragraf. Han hævdede imidlertid, at den udbredte Antipati mod en Kronesækning hvilede paa et fuldstændig forkert Grundlag, nemlig den Opfattelse, at Prisstigningen vilde staa i ligefremt Forhold til Kronefaldet; men dette var ingenlunde Tilfældet. Dertil kom, at den almindelige Forbruger vilde kunne paaregne store Beparelser paa Udgifter til Husleje og mange andre Poster, hvor Prisen for en væsentlig Del er bestemt af Renteudgifter, og alt i alt gennem Rentesækningen vilde blive holdt mere end skadesløs for Prisstigningen. Det var Talerens Overbevisning, at hvis man nu bestemte sig til virkelig at afstemme Vekselkurserne under Hensyn til indre og ydre økonomiske Tilstande og at følge den i Afsnit 1 anviste Vej, vilde der med eet Slag blive Betingelser for en dybtgaaende Rentesækning.

Ordførerne for Socialdemokratiet og Det radikale Venstre (*Smørum* og *Aage Fogh*) vendte sig mod Lovforslaget som Helhed, og Venstre og Det konservative Folkeparti gik imod dets to første Afsnit. Med Hensyn til *Valutabestemmelserne* udtalte *Knud Kristensen* (V.), at medens den Kronesækning, der blev foretaget i 1933, var fuldt forsvarlig og meget nyttig, blev dens gode Virkninger siden neutraliseret ved, at man ikke baserede Landets Udgiftsniveau paa det Grundlag, der da blev skabt, og han troede ikke, at en Kronesækning nu vilde have stor Interesse, hvis man ikke samtidig slog ind paa en anden Erhvervs politik end den, der var ført i de senere Aar; det vilde ellers kun blive en Skrue uden Ende: »Kronesækning, Omkostnings- og Lønstigning, Kronesækning og det samme igen«. *Christmas Møller* (K. F.) fandt det meget van-